

samme lyligule Farve som godt Smør. Her foreligger altsaa Margarine, hvorom Dommerne og Retsvidnerne, som i og for sig vare tilstrækkelig kompetente, saa at det egentlig var til Overflod, at det blev udnævnt Skønsmand, erklærede, at denne Margarine havde samme Farve som godt Smør. Og alligevel blev vedkommende frifunden, og derved kom man til et ganske modsat Resultat af det, der er tilfaldet ved Loven og de Farvebestemmelser, som ere fremsatte i Betsendtgørelse af 17de Maj 1888. Jeg har trukket denne Sag frem, fordi det forekommer mig at navnlig Højesteretsdommen bør taas i Betragtning, forinden Loven forlader Rigsdaagen, men det er jo egentlig mere Indenrigsministerens Sag at søge at faa Apparater og Realer, hvorved Loven kan komme til praktisk Virksomhed. Hvis den ærede Minister mener, at han kan finde en bedre Formulering til 3dje Behandling, skal det være mig kært at tage Forslaget tilbage, men at lade Lovforslaget gaa fra Rigsdaagen og blive til endelig Lov, uden at der raades Bød paa den fuldstændige Usikkerhed i de Forhold, hvori denne Lov kommer til at gribe ind, synes jeg ikke rigtig, man kan være bekendt. Man skal ikke vedtage en Lov, om hvilken det paa Forhaand er givet, at den ikke kan anvendes i Praxis.

J. Pedersen: Jeg skal blot med et Par Ord sige, hvorfor jeg ikke kan stemme for det foreslaaede Ændringsforslag. Det ærede Medlem, der har stillet det og nu saa udførlig omtalte det, htrede gentagne Gange, at han ved sit Ændringsforslag ikke har villet rykke ved selve den Farvestyrke, der er fastsat i Loven af 5te April 1888, at hans Ændringsforslag kun gik ud paa at stille Ministeren friere med Hensyn til Bestemmelsen af, hvorledes denne Farve skal fastslaaes. Men jeg tror, det maa erkendes, at det vil have meget stor Indflydelse paa Bedømmelsen af, om Farven er stærkere eller svagere, efter hvilke Regler man gaar frem ved Bedømmelsen, og det at stille Ministeren friere i saa Henseende, at overlade til ham at bestemme, om der skal staaes et tykt Snit eller et tyndt Snit og forskellige andre Ting, tror jeg vil have til Følge, at man derved i Virkeligheden lægger det i Ministerens Haand ganske betydeligt at forrykke den Grænse, som ellers er fastslaaet i Loven, og den Grænse, som Margarinens Farve ellers ikke maa overskride. Men en saadan Bemyndigelse tror jeg ikke det er muligt for Tiden at føre gennem Rigsdaagen, og da jeg sætter Pris paa, at den Enighed, som for Tiden er

opnaaet om denne Sag, foreløbig for de fem Aar, maa kunne bevares, og at denne Lov maa komme ud som et praktisk Resultat deraf, vil jeg nødig have, at denne Sag i de sidste Dage af denne Samling, i den travleste Tid, skal komme til at vandre frem og tilbage mellem Tingene, saa meget mere, som jeg er sikker paa, at det hderste Resultat, vi dog ville komme til, vil blive det samme Resultat, som vi kom til i Fjor, at forny Loven paa eet Aar, dersom man overhovedet faar nogen Lov ud. De mange Eksempler, det ærede Medlem fremhævede, synes mig at tyde paa, at Vanskelighederne ikke ligge saa meget i Farvetavlerne som i selve den Farve, man bruger til at farve Margarinens med; thi at denne Farve forandrer sig saa storartet i Løbet af saa Timer, som det ærede Medlem fremhævede, er noget, som der ikke kan raades Bød paa ved nogen som helst Farvetavle eller ved nogen Anordning fra Ministeriets Side. At dette er kommet frem, er i øvrigt et Argument mere foruden dem, der ere komne frem ved 1ste Behandling, der taler for, at det er rigtig, at der er sat en Tidsgrænse ind i denne Lov, saa at vi under alle Omstændigheder kunne faa Spørgsmaalet op igen om 5 Aar. Jeg anbefaler altsaa at stemme imod Forslaget.

Steffensen: Jeg er i det væsentligste enig i de Betragtninger, vi hørte af den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Kred (Det. Hansen). Han har vistnok Ret i, at den Højesteretsdom, som er falden for nylig, gør det meget betænkeligt at gaa ind paa § 5 i Loven usorandret, men paa den anden Side tror jeg rigtig nok ikke, at de Ulemper, der er Tale om, ville kunne afhjælpes ved det af ham stillede Ændringsforslag. Jeg kan nemlig ikke være enig i den Betragtning, som han synes at gaa ud fra, at man maa forstaa det første Punktum i § 5 saaledes, at der i Virkeligheden kun der sættes en Grænse for Farvens Gullighed, men at der derimod ikke gives nogen Regel med Hensyn til selve Tavlerne, og at der saaledes ikke vilde være noget i Vejen for, at den højt ærede Indenrigsminister foruden Tavlerne A. til F., som nu have, endvidere lod udgaa en Række Tavler, G., H., I. o. s. v., som beholdt Grænsen for Gulligheden, men optog de andre Farvenuancer, der kunne forekomme i Margarinens, og navnlig efter, hvad der nu er talt om, den grønne Farve. Der staar nemlig anført i selve § 5, at det er forbudt at fabrikere, indføre og udføre Margarine, som har en stærkere gul Farve end Nr. 9 i den af Indenrigsministeren ved